

Hồi 03

Khốc Tiếu Vô Thường

Bốn người vừa mới đến, đột nhiên giống như một trận cuồng phong lao tới. Ngọc Kỳ sau khi đón một chưởng, chàng cảm thấy như bị một kinh lực thật mạnh mẽ đập mạnh trên thân mình, chân khí để hộ thân dường như không có cách nào để đỡ nổi, chưởng lực như núi đè lên cho nên chỉ có thể bảo vệ được tâm mạch mà thôi.

Chàng bị chấn động đến nỗi bị bay ra ngoài đến ba trượng, nhưng chưa bị thương, chỉ cảm thấy khí huyết trôi nổi, đầu óc giống như đang say sóng quay cuồng. Môn Tử Tịch Tiềm Năng khí công mà chàng đã luyện vẫn là môn tuyệt học khí công vô thường. Trong suốt hai mươi năm trời cần mẫn khổ luyện đã đạt được căn bản thật hùng hậu, hơn nữa chàng còn được linh vật Vạn Đối Huyền Sâm trợ giúp cho nên đã đạt đến trình độ tuyệt học, tuy bị thất thủ dưới chưởng như sấm sét vừa rồi của Độc Vô Thường nhưng vẫn không bị tổn hại.

Thân hình chàng vừa ngã xuống, mắt nhìn thấy chiếc móng quỷ của Độc Vô Thường đang chụp xuống bên hông của Tây Vi. Chàng một chân chống đất, phi thân nhảy bổ tới.

Phần hai anh em Triệu Tường nhất thời không kịp thu chiêu lại, bị chiếc gậy của Độc Vô Thường như một làn chớp đập xuống thân kiếm, lập tức cây kiếm của họ bị hất tung ra ngoài, nội tạng cũng bị chấn động, bị ngã bay ra xa đến ngoài hai trượng, may là lớp tuyết quá dày, nếu không thì cũng thịt nát xương tan.

Tây Vi đang còn ngây ngật, cặp mắt đờ đẫn, thần não vẫn chưa tỉnh lại được thì chiếc móng quỷ đã lướt lại gần.

Phụt! Ngọc Kỳ nhảy bổ tới, song chưởng hất ngang.

Độc Vô Thường tiện tay vung lên.

Chưởng phong tung ra như cơn gió mạnh đột ngột xoáy chuyển thành làn bão tố. Ngọc Kỳ bị sức ép quá mức bật ra ngoài hai trượng.

Độc Vô Thường cười gằn nói:

- Tên tiểu tử này bị hai chưởng của lão phu mà vẫn chưa chết. Người là môn hạ của ai? Dám chọc giận đến lão phu này? Nói! Nếu không lão phu sẽ cắt đầu người ra thành hai mảnh.

Độc Vô Thường vừa hướng về phía Ngọc Kỳ nói, vừa giơ tay ra một cách vô ý thức muốn bắt Tây Vi đang nằm dưới đất.

Đột nhiên hai bóng người từ trên lưng ngựa vút thẳng lên trời cao, như tên bắn đâm bổ xuống Độc Vô Thường.

Ngọc Kỳ cũng hít vào một hơi chân khí, như con sư tử đang điên nhảy bổ trở lại.

Độc Vô Thường quả không hổ là tên ác quỷ trong thế gian, móng vuốt ở bên trái giơ cao, một làn gió sắc mùi tanh tưởi từ trong tay áo tuôn ra cuộn cuộn, tấn công về phía ba người đang lao tới. Chiếc gậy vô thường trong tay phải vừa vung lên điểm thẳng vào huyệt Hoàn khiêu ở bên trái của Tây Vi, Tây Vi ớ lên một tiếng, ngã người ra trên mặt đất rồi nằm im không động đậy nữa.

Bình! Một tiếng nổ cực lớn vang lên, bóng người bay dạt ra ngoài.

Độc Vô Thường thối lui liền năm bước, mỗi một bước lún sâu trong tuyết cả thước, thân hình lão đảo đứng không vững, trên khuôn mặt quỷ một màu da xanh tái hiện lên lúc ẩn lúc hiện trông hung ác vô cùng.

Lần này Ngọc Kỳ dốc toàn lực phản kích, bị sức phản chấn trước chưởng lực kinh hồn của Độc Vô Thường bay lui ra sau tám thước, cánh tay phải từ từ rũ xuống, trên khuôn mặt màu cổ đồng lấm tấm những giọt mồ hôi, ngực của chàng nhấp nhô không ngừng, chàng vội vàng vận công điều tức.

Hai bóng người còn lại rút xuống đất vẫn ung dung. Đó là vị đại hán với hàm râu rồng uy mãnh, trên gương mặt hơi hiện lên nét giận dữ. Đó là chàng thiếu niên tuấn tú mỹ miều, trên gương mặt ngọc ngà phảng phất nét tươi cười.

Bốn con ngựa đột nhiên đứng sừng sững không động đậy.

Hai vị cô nương ở trên lưng hai con ngựa phía trước, khuôn mặt được bao trùm trong áo lông cáo không thấy rõ được nhan sắc của hai nàng ra sao, nhưng trông đôi con người của họ đẹp và sâu như đáy đại dương thì có thể nhìn ra ngay được ý tươi cười, đôi mắt quét tia nhìn khắp cả mọi người, cuối cùng đôi mắt ấy rơi vào trên mình của Ngọc Kỳ. Hai người ngồi trên yên ngựa, rõ ràng là họ không có ý muốn xuống.

Vị đại hán râu rồng dùng thanh âm với công lực hết sức dồi dào hướng về phía chàng thiếu niên đẹp trai kia nói:

- Công tử gia, đây là vị cao thủ đầu tiên mà chúng ta gặp.

Chàng thiếu niên cười nhạt, giọng vẫn còn trẻ con:

- Chí Trung thúc, thật vậy sao? Người mà có thể đón được hai chuông của chú cháu ta, tên quái vật này là người đầu tiên. Ô! Trung Nguyên ngược lại không phải không có người đâu!

Lúc này, Triệu Tường cũng tỉnh rồi đang lồm cồm ngồi dậy trông chả ra sao cả.

Độc Vô Thường đã nhìn thấy rõ người mới đến, một người là vị đại hán tuổi đã trung niên, một người kia là thiếu niên mặt búng ra sữa, tự nhiên lão vừa sợ vừa giận không tin đây là sự thật, họ không những ung dung đón nhận một đòn tấn công của lão mà còn ép lão phải thối lui năm sáu thước. Nhưng đó là sự thật, nghe khẩu khí của họ lại có ý coi thường võ học Trung Nguyên, lão muốn điên lên được!

Lão hít vào một hơi, giọng trầm trầm cất lên:

- Các hạ là ai? Mà có thể đón được một chuông của lão phu.

Đại hán râu rồng lãnh nhiên cười đáp rằng:

- Người thật muốn biết à?

- Lão phu hỏi ngài là đề cao ngài rồi đấy. Nên nhớ đứng trước Độc Vô Thường không trả lời không xong!

Đại hán bắt đầu cười lớn, dáng vẻ càng cực kỳ vui hơn:

- Ha ha, thật là lãng đắc hư danh. Chỉ có tiếng mà không có miếng.

- Tiểu tử thật vô lễ!

Độc Vô Thường quát lớn từ từ bước lên phía trước.

Chàng thiếu niên đẹp trai dường như không nhấn nại được nữa, nói:

- Chí Trung thúc, quái vật này đã muốn động thủ để cháu tống cổ hắn đi được không?

Đại hán quay sang thiếu niên nói:

- Công tử gia, để cho ta, nghe nói tên quái vật này toàn thân là chất độc, công tử bắt tất lấy thân ngọc ngàn vàng của mình đối phó với y, kỳ thật y không xứng để công tử ra tay.

Những lời nói này làm cho lão quái vật giận đến nổi toàn thân run lên, lão quát lớn:

- Tên kia! Ta phải cho ngươi mở to đôi mắt.

Vừa nói lão vừa giơ cao chiếc gậy vô thường.

- Người thật muốn biết danh phận của chúng ta à? Đại hán nghiêm sắc mặt hỏi.

- Lão phu nói rồi. Người tiếp được chưởng lực của ta nhất định phải là kẻ hữu danh.

Đại hán xoay mình hướng về phía cô nương trên mình ngựa nói:

- Tiểu thư, có nên chẳng cho lão biết? Đây là một vị cao thủ ít thấy, có lẽ cũng đáng làm tỏa sáng danh hiệu của chúng ta.

Ánh mắt vị tiểu thư bên trái rời khỏi Ngọc Kỳ, cất tiếng nói vô cùng ngọt ngào đáng yêu giống như con chim hoàng oanh đang ca hát:

- Chí Trung thúc, không cần đâu, lão không xứng đáng.

Lúc này Ngọc Kỳ đang cất bước đến gần Tây Vi cô nương đang nằm dưới đất.

Vị tiểu thư bên phải đã xuống ngựa tự bao giờ.

Độc Vô Thường đang muốn nói nữa, đột nhiên cây gậy giơ cao, muốn đánh ngã Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ tức thời vung chưởng ra tạo thế chụp vào cây gậy.

- Không được...! Tiểu thư trên lưng ngựa hô lên, giọng nói hết sức đáng yêu.

Tiếng nói chưa dứt, Ngọc Kỳ thu tay về, chiếc ủng trong chân bay ra đem theo một đám tuyết với tiếng rít xé gió lao thẳng vào Độc Vô Thường, đồng thời thân hình như ánh chớp đã đến bên thân hình Tây Vi, ôm lấy nàng lướt như bay về hướng khác, thật nhanh.

Tiểu thư trên lưng ngựa ủa lên một tiếng dường như tán thưởng thân pháp kỳ quái và tâm cơ linh mẫn của chàng, cũng dường như có niềm vui hơi bất ngờ.

Độc Vô Thường thật sự chưa thấy được sự xảo diệu mà Ngọc Kỳ đã sử dụng, bông hoa tuyết bay tới tập, tiếng lão gầm lên, tuy đã luyện được thần công hộ thân đao thương bất nhập nhưng nếu để tuyết bám đầy thân mình thì không phải là quá mất mặt hay sao, vì vậy lão lướt mình về bên phải muốn chặn lại đường đi của Ngọc Kỳ.

Cũng trong nháy mắt đó, vang lên tiếng hét của vị đại hán râu rồng:

- Quái vật! Đón lấy!

Độc Vô Thường nào dám coi thường, thân hình hơi quay vòng một gậy vung lên vừa kịp lúc nghênh tiếp một chưởng phong như phá thạch đang công tới.

Chưởng phong cùng cây gậy hai bên vừa đụng nhau, khí lưu cuộn cuộn như sóng vỗ bờ, khuôn mặt hai người đối diện nhau.

- Chí Trung thúc! Đón lấy! Tiểu thư trên lưng ngựa kêu lên, một cây roi trong suốt, dài khoảng tám thước bay thẳng tới mình vị đại hán râu rồng.

Chí Trung thối lui ra sau hai bước, vội thu lấy roi nói:

- Lão độc vật kia, cho người mở mắt ra coi.

Cây roi dài tung lên, giống như một con rồng đang giận dữ, gió nổi lên, khí thế kinh người. Độc Vô Thường trong lòng hơi sợ hãi, đoán thầm: "Đây là chiếc roi Giao Long chuyên phá nội gia khí công, lão này nội lực thật hùng hậu, khí thế kinh người, ta phải cẩn thận mới được".

Ngọc Kỳ ôm lấy Tây Vi, nhảy vút đến bên mình Triệu Tường, vỗ vào huyệt đạo của nàng, để trên tay Triệu Tường trầm giọng nói:

- Đi mau đi! Đừng ở lại đây nữa.

- Còn sư huynh? - Triệu Tường hỏi.

- Tại hạ phải ở lại nơi đây.

- Chúng ta cũng không đi. - Tây Vi kiên quyết nói, cặp mắt trong veo như nước mùa thu của nàng chăm chú nhìn vào Ngọc Kỳ.

- Nếu vậy hãy lui ra sau, nhặt lại thanh kiếm của huynh muội đi. - Ngọc Kỳ nói, cố lảng tránh ánh mắt nhìn của nàng rồi xoay mình đi về phía Độc Vô Thường.

Hai người họ Đàm vừa nhặt lấy thanh kiếm, thì bên kia trận đấu bắt đầu.

Độc Vô Thường đã nén không thể nào nén được nữa, kêu lên một tiếng như quỷ, tung ra một chiêu Vô Thường Khai Lộ hết sức nhẹ nhàng.

Gậy Vô thường vừa đến gần roi Giao long, ngọn roi hóa thành một đốm sáng vàng làm rung động gậy Vô thường, chiêu Thanh Long Xuất Động của đại hán lưỡng diện bắn ra, dán chặt vào gậy của lão quỷ.

Độc Vô Thường xoay thân lướt tới, gậy hơi ghì xuống lướt qua thanh roi với thế Cường Phong Tảo Diệp đâm ngang hạ bàn đối phương, gió mạnh nổi lên bốn phía, mùi tanh xộc lên tận mũi làm người muốn ói.

Chí Trung hình như không sợ hãi mùi gió tanh đó, cùng cây gậy xoay theo tung ra chiêu Thiếp Đại Hàng Long tung về phái gậy Vô thường, ngọn roi như trường xà hất lên.

Hai người trong nháy mắt mỗi bên tung ra năm chiêu, xung quanh tuyết bay như vũ bão, kinh phong bật lên tiếng nổ vang trời. Bên nửa cân, người tám lạng, thế công của hai vị cao thủ cực kỳ hung hiểm ác liệt, triển khai hết mức tuyệt học của môn phái mình.

Ngọc Kỳ ở một bên định thần chăm chú quan sát không chớp mắt, chàng bấm sinh thông minh hơn người, nhãn mục lại sáng, trong cuộc kịch đấu sinh tử chỉ trong khoảnh khắc, chàng đã học được những cái hay có lợi cho mình không phải là ít.

Chàng hết sức tập trung quan sát cuộc chiến thì cô nương Tây Vi từ từ đến đứng gần bên chàng, một làn hương thơm dịu dàng tỏa ra, chàng cũng không hề có ý đứng tránh xa.

Vị tiểu thư ở trên lưng ngựa ánh mắt luôn luôn nhìn về phía chàng, từ từ đưa tay kéo chiếc nón về phía sau, khăn che mặt bằng lông cáo quấn tròn dưới cằm, để khuôn mặt hiện lên rõ ràng như núi Lư Sơn.

Ôi! Thật là trang tuyệt thế giai nhân! Với đôi mày ngài mắt phượng, má đỏ môi son, hàm răng trắng đều thẳng tắp càng làm tôn thêm đôi môi đỏ mọng.

Nàng đột nhiên tung chiếc áo lông cáo, nói:

- Chí Trung thúc, đừng để lão độc vật giở trò, hãy để lão đi.

- Không, tỷ tỷ, phải để cho lão độc vật tung cái độc vật ấy thử xem. - Chàng thiếu niên đẹp trai lớn tiếng ngăn lại.

- Không được, làm như vậy có thể phương hại đến người xung quanh. - Giọng nói của vị tiểu thư trên lưng ngựa lại vang lên, đồng thời đôi mắt lại liếc về phía Ngọc Kỳ một lần nữa.

Ngọc Kỳ chẳng để ý đến ai cả, đôi mắt dán chặt vào từng đường gậy đường roi trong cuộc kịch đấu, những biến hóa hết sức tinh vi trong trận đấu nhất nhất đều thu hết vào tầm mắt của chàng.

Đột nhiên, trên gương mặt của chàng lộ ra nét vui mừng, buột miệng kêu lên:

- Tốt, nếu có thể hạ xuống nửa phân nữa thì tuyệt diệu biết chừng nào.

Đại hán có tên Chí Trung cười lớn, nói:

- Hãy xem lại lần nữa này.

Roi Giao long lại rung lên, ngọn roi ghì xuống dí chiếc gậy Vô thường từ bên trái lướt qua, rồi đột ngột bắn sang bên phải. Phụt một tiếng, ngọn roi đột nhiên hướng về bên phải, như ánh chớp đâm thẳng về phía bên trái của lão độc vật.

- Xem nữa đây. - Chí Trung quát lớn.

Ngọn roi như con rồng đang giận dữ bay lên trời, bổ xuống Độc Vô Thường rất uyển chuyển. Lòng bàn tay của Độc Vô Thường hiện ra một vòng tròn đen, lão bay lui

năm thước, hai khốe mắt gần như muốn bốc lửa, không đợi lão đứng vững ngọn roi của Chí Trung đã vung tới.

Độc Vô Thường tay trái đã thò vào trong túi da. Chàng thiếu niên đẹp trai vỗ tay kêu lên:

- Hấn sắp...

Một tiếng rắc vang lên, cây roi và gậy quấn vào nhau, nội lực hùng hậu đã được tung ra hết mức trong lần quyết định này, thân hình hai người vút tới rất nhanh, tay trái của Độc Vô Thường bật ra khỏi túi, một con rắn màu xanh lục bay ra, vù một tiếng bay thẳng vào Chí Trung. Cây roi dài của Chí Trung vung mạnh tới quét về con rắn bay, nhưng loài độc xà không sợ kinh lực hùng hậu trên cây roi, như ánh chớp dọc theo cây roi mà bay vào.

Ngọc Kỳ kêu lên lướt về phía trước, một chưởng đánh ngang vào, kinh lực tụ lại phát ra thật mạnh.

Chàng đã nhanh có người lại nhanh hơn, một cái bóng nho nhỏ màu đen mất thường khó nhìn thấy, đã bay ra trước từ dưới ống tay áo của vị tiểu thư xinh đẹp trên lưng ngựa kia.

Con rắn nhỏ dài không quá một tấc, giống như một sợi dây dai nhỏ, mỏng như tờ giấy, ánh lên màu xanh lục lấp lánh, động đậy một lát rồi nằm yên. Một cây kim nhỏ xíu cắm ngay ngắn giữa trán nó.

Ngọc Kỳ trong lòng rung động, nghĩ thầm: "Võ học của tiểu cô nương này thật là thần kỳ! Con rắn xương hóa cốt không những bay với tốc độ cực nhanh mà đao kiếm thông thường khó mà giết được nó. Vị tiểu cô nương này đứng cách xa hơn bốn trượng, lại có thể phóng ám khí đâm chết nó, vạn nhất..."

Đúng vậy, vạn nhất bị một phát không trúng, người bị cắn đầu tiên là Chí Trung, trên thế gian này chưa bao giờ nghe nói có thuốc giải của con rắn xương hóa cốt này, còn người xui xẻo thứ hai đó là Ngọc Kỳ, phát kim ấy là từ phía đối diện bắn tới, chàng há không may mắn lắm ru.

Chí Trung cũng giật mình kinh hãi, đôi mắt hổ nhìn Độc Vô Thường, cười lạnh lùng nói:

- Hèn gì không lấy làm lạ, người được mệnh danh Đệ nhất ác trong thiên hạ, té ra đã nuôi cái loại thiên hạ chi độc này, người phải chết!

Độc Vô Thường nhắm thế không xong, lão dùng thân thủ phi phàm vút ra khỏi vòng chiến.

Mọi người không nghĩ rằng lão độc vật lại đột nhiên bỏ chạy vì vậy có muốn đuổi theo cũng không kịp.

Đại hán Chí Trung nói với giọng hết sức giận dữ:

- Thật là may cho hần, lần sau gặp nhau không thể không giết hần.

Ngọc Kỳ vòng tay hướng về phía đại hán thi lễ, nói:

- Đa tạ các vị, ơn đức về sự trợ giúp này suốt đời không quên, sau này nhất định sẽ có ngày báo đáp.

Nói xong liền đi như bay về hướng nam của Long Môn trấn.

Tây Vi dường như hơi kinh hãi, nói với Triệu Tường:

- Ca ca, y đi rồi, chúng ta đuổi theo y đi.

Triệu Tường nắm lấy tay nàng nói:

- Thôi, vị tiểu ca này tính tình cổ quái, đã không muốn kết bạn với ta, đuổi theo cũng chẳng có ích lợi gì đâu.

Tây Vi nhìn theo ngơ ngơ ngác ngác bóng dáng Ngọc Kỳ từ từ xa dần, nàng khẽ buông tiếng thở dài. Không ai biết được nàng nghĩ gì...

Vị tiểu thư trên lưng ngựa dẫu đôi môi đỏ như son một cái, cảm thấy không vui, từ đầu đến cuối cái tên giống như mãnh hổ kia trước sau vẫn không thèm nhìn về phía cô một cái. Bàn tay nhỏ của cô cầm dây cương rung lên con ngựa liền tung vó ruổi về hướng Long Môn trấn.

Đại hán Chí Trung và chàng thiếu niên đẹp trai đồng thời nhảy lên ngựa phi theo sau.

Chàng thiếu niên trước lúc đi còn quay về anh em Đàm gia cười tươi.

Hai người đứng ở một bên cúi chào tiễn đưa đồng thời Triệu Tường cũng cất giọng lên nói:

- Đa tạ chư vị, anh em chúng tôi cảm kích ơn to này.

Nhưng ngựa của họ phi quá mau đã ra ngoài hơn mười trượng rồi.

Tây Vi lên tiếng:

- Đi thôi! Ca ca! Chúng ta đi Long Môn trấn hoặc về khách điểm ở phủ Hà Nam.

- Đi về thôi! Chúng ta phải đề phòng việc ám toán của bọn Vô Vi bang và nên trở về nhà sớm lúc này để gia gia má má khỏi nhớ nhung.

- Không! Muội phải xem thử trong Vô Vi bang có bao nhiêu nhân vật, có lẽ có thể lần được một số mối dây liên hệ chăng?

Hai người đi về hướng bắc, thẳng tới phía Hà Nam.

Ngọc Kỳ đi vào trấn Long Môn, chàng đến một khách điểm có tên là Trấn Nam. Từ sáng sớm đến giờ chàng vẫn chưa có cái gì vào bụng, trong lòng rối như tơ vò, ngón ngang trăm mối, tinh thần còn đâu mà nghĩ tới ăn.

Chàng ngồi trong phòng vừa ăn vừa trầm tư, chàng nghĩ: "Võ công của Độc Vô Thường, Chí Trung, và nhất là vị tiểu thư đã dùng kim bắn chết độc xà, so với những người ấy chàng chưa thấm vào đâu, chàng cần phải cần cù khổ luyện hơn nữa nếu không thì làm sao kế thừa được sự nghiệp vĩ đại của tổ phụ?"

Chàng lại định ra nhật trình luyện công cho mình. Trước đây chàng chỉ luyện Tử Tịch Tiềm Năng thần công trong hai giờ. Chàng quyết định bắt đầu từ hôm nay phải tăng thêm hai giờ nữa là vào giờ Mão và giờ Dậu, thời gian còn lại nếu không có việc gì làm thì suy nghĩ tìm tòi và phát triển luyện quyền cước binh đao. Lúc này trên mình chàng chẳng có thứ vũ khí nào, chàng cũng không muốn mua kiếm đem theo để tránh người khác chú ý, dù sao thì chàng cũng biết công lực của mình rất dồi dào nhờ đã ăn được Vạn Đới Huyền Sâm. Cơm nước xong chàng gọi tiểu nhị tìm phòng nghỉ ngơi.

Đầu giờ Ngọ, chàng bắt đầu luyện công. Chàng an tọa trên giường, chốc lát quên hết không còn biết gì đến xung quanh, bên mình chàng những làn sương mù tỏa ra lớp lớp.

Ngày hôm sau, khi chàng luyện công vừa xong thì trời đã sáng, tắm gội xong, kiểm tra lại mọi thứ để trong túi, chàng chuẩn bị lên đường. Trong túi của chàng có rất nhiều vàng bạc châu báu, những thứ đó là do Tổ mẫu chàng đã trao cho Song Tuyết Kỳ Nhu.

Trên vai vác túi, chàng đi ra khỏi cửa quán, thời tiết so với hôm qua thật tốt, trên cao những ánh nắng chiếu ra trên những tầng mây, ngọn gió ban sớm đã ngừng thổi, đây đúng là một ngày thời tiết trong xanh rất hiếm thấy vào tháng Giêng.

Từ phía xa đã có thể nhìn thấy hang An Lạc nằm ở phía bắc cầu Thiên Luật, những ngôi nhà giống như những ngôi sao lẻ loi nằm ở hai bên đường cái quan.

Tiểu trấn này qua một trận đại hỏa đến bây giờ vẫn chưa khôi phục lại được cảnh quan cũ vì vậy mà không có cảnh nào nhiệt, đặc biệt là trong tiết đông rét buốt thì càng lạnh lẽo buồn tẻ.

Giữa đại lộ là mười cậu bé đang hứng khởi vui đùa, những bông tuyết bay loạn xạ, chúng chia làm ba phe đang chơi một trận tuyết chiến.

Ngọc Kỳ đang bước những bước dài đi vào trong thị trấn.

Lúc này ở phía bắc vang lên tiếng vó ngựa dầm trên tuyết nghe rất gấp, một con tuấn mã đang từ phía bắc lao tới.

Người ngồi trên con tuấn mã là một đại hán tuổi trung niên mắt lồi mũi nhọn, bên trong mặc chiếc áo da dê phía ngoài trùm chiếc áo phủ kín người, chiếc nón lông phủ kín đầu và hai lỗ tai, sau lưng đeo một cây đao.

Ngựa phi rất gấp, hình như người cưỡi ngựa đang có chuyện gì khẩn trương.

Ngọc Kỳ đang đi tới chỗ những em bé đang vui đùa, ngựa cũng sắp tới rồi. Bọn trẻ nhác thấy con ngựa đang tung vó chạy tới như trận cuồng phong thất kinh vội chạy vào những căn nhà hai bên để tránh. Đa số cánh cửa đều đóng chặt lại. Có một số người nghe tiếng kêu sợ hãi của các em bé mới dám mở cửa ra, hé nhìn ra ngoài.

Con ngựa chạy đến hơi thở hồng hộc, tiếng thở của nó làm kinh sợ mọi người, có hai cậu bé tuổi chưa lên mười, có lẽ thất kinh quá độ, một chân đạp vào trong tuyết ngã về phía trước.

Người ngồi trên ngựa dường như không thèm nhìn đứa bé trên mặt đường, vẫn thúc ngựa phi như bay, trong nháy mắt sắp đến nơi rồi.

Ngọc Kỳ trong lòng thất kinh, nổi giận đột ngột, người như ánh chớp bay tới, tay ôm lấy cậu bé, thân hình xoay nghiêng đồng thời gạt ngang một cái.

Lập tức bốn cẳng của ngựa té xuống bị gãy hết ba chân, tên đại hán cũng không nhìn thấy rõ bóng người, càng không ngờ ngựa lại đột nhiên té xuống đất, gã không kịp nhảy ra khỏi yên, thế là cũng bị té theo cùng ngựa.

Cả thân hình gã bay vạt qua đầu con ngựa té xuống, té văng ra khoảng ba trượng rồi nhào trên mặt tuyết. Người ngựa vừa té, thì những cư dân ở hai bên đường kêu lên kinh hãi.

Ngọc Kỳ buông đứa bé ra, lúc này sắc mặt như màu đất, quay lại đi về phía con ngựa đã chết, đôi tay chống nạnh, đôi mắt hổ với tia nhìn hết sức giận dữ về phía gã đại hán đang đứng dậy.

Gã bị té đến tối tăm trời đất, trên khuôn mặt da bị xước, máu chảy ra, chóp mũi bị tét, tay vừa rờ một cái máu chảy xuống ròng ròng.

Gã loạng choạng một hồi mới đứng vững, định thần xoay mình lại, cuối cùng cũng nhìn thấy con ngựa của mình đã chết và một chàng trai hùng tráng là người gây ra tai họa.

- Người làm cho ngựa ta té phải không? - Gã bước từng bước đến gần Ngọc Kỳ, giọng điệu hết sức tức giận.

- Không sai, người điều khiển ngựa hay lắm.

- Tiểu cầu, người không kiên nhẫn để sống nữa à?

Ngọc Kỳ không giận mà nói rằng:

- Đứa bé này chút xíu nữa thôi là bị chết dưới vó ngựa. Trong nhà các hạ có em bé không?

Lúc này khoảng hai ba mươi người nông dân quây kín xung quanh, mồm năm miệng mười, có người nói rằng:

- Phải đem tên này đến nha môn gông hấn ba tháng, xem hấn có còn dám cười ngựa dẫm lên người ta không?

Cặp mắt lồi của gã trợn lên, xé toang chiếc nón, cởi chiếc áo khoác ngoài ra để lộ vạt áo trong xanh lam bó sát người, hiện ra một thanh gươm nhỏ giắt trên vạt áo ở bên trái.

Gã từ từ xoay người một vòng, thần sắc hết sức hung ác.

Những người thôn dân có mặt ở đó vừa nhìn thấy gã đằng đằng sát khí hoảng sợ nhao nhao chuồn đi hết cả.

Thần sắc của Ngọc Kỳ vẫn lạnh tanh, chàng nói:

- Các hạ thật là uy phong, chẳng trách nào có người kết bè đảng phái, té ra là để hù dọa những người lương thiện!

Giọng nói của chàng nghe hết sức lạnh lẽo.

Đại hán hình như cũng biết lời nói của đối phương không phải là trêu chọc, con ngựa đang chạy như bay mà vẫn giết được, chứng tỏ đối phương thân thủ bất phàm. Gã đi đến bên cạnh con ngựa chết. Choang một tiếng gã vung thanh đao nghiêng răng nói:

- Tiểu cầu! Nạp mạng đi, người phải đền cho ta con ngựa quý này.

Ngọc Kỳ vẫn cười nhạt, nhìn gã thấy đầu bị thương chảy máu bèn nói khích gã rằng:

- Ngài là môn hạ của vị cao nhân nào vậy?

- Thái gia là Thanh Tự đàn hương chủ của Vô Vi bang.

- Ngài sử dụng đao đã mấy năm rồi?

- Hừ! Thái gia chơi đao khi người còn chưa ra đời.

Ngọc Kỳ mỉm mai cười:

- Có thể giết gà được không?

- Tiểu cầu! Người nhất định phải chết. - Đại hán tức tốc bước đến gần. Cây quý đầu đao trong tay từ từ giơ lên vung tới.

Trên khuôn mặt của Ngọc Kỳ đột ngột hiện lên sát khí nói:

- Các hạ, nếu vẫn không tỉnh ngộ nhận sai lầm của mình mà lại múa đao hành hung tại hạ. Hừ! Thì ngài phải chuẩn bị chết.

Gã đại hán dùng tay trái sờ lên miệng, lúc này máu đã đông lại thành một cục, giọng giận dữ cất lên:

- Tiểu cầu! Người mới là người phải chuẩn bị chết, không chết không được.

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng lạnh lùng nói:

- Diêm Vương đã định canh ba chết, quỷ sứ không chờ đến canh năm. Lúc nhất đao của ngài chém xuống là lúc mà ngài phải mất mạng. Ngài vẫn còn thời gian suy nghĩ.

Gã hừ lên một tiếng để trả lời, đồng thời một tiếng quát giận dữ vang lên, đôi tay cầm chặt đốc đao tung mình về phía trước thật nhanh, đánh ra một chiêu Thanh Long Nhập Hải.

Ngọc Kỳ vừa nhìn thấy chiêu này, cơn giận dữ đã bớt xuống một nửa, chàng quả thật không muốn giết kẻ dưới tay.

Đao vừa vung tới, hổ chưởng tung ra thật nhanh đã khép chặt lấy sống đao, chàng cười lạnh lùng nói:

- Không phải ta làm khổ người, lão huynh, nói huynh có giết gà được không chưa đã là oan uổng, thu đao lại đi, tha cho lão huynh đó.

Gã đại hán nghiêng chặt rằng, dường như giống con chuồn chuồn đậu trên cây bằng sắt, lão dùng hết sức mình cũng chẳng làm cây đao rung động đến một ly. Gã cảm thấy cây đao như đang bị ngọn núi đè lên, kéo, rung, quay, giây đều không thành.

Gã đúng là xúi quẩy, để cho con đường sống mà đi không chịu lại đi vào ngõ chết, đao nhổ ra không được, thế là một chân của gã đột ngột bay lên nhanh như cắt đá vào hạ bộ Ngọc Kỳ.

Ngọc Kỳ không còn nương tay nữa, mũi chân vươn tới đập vào đùi phải gã đại hán. Lập tức gã đại hán bị té ngửa lăn ra, với thủ pháp Bế Huyết Tuyệt Kinh, chàng đã phong tỏa kinh mạch của gã.

Bỏ mặc tên đại hán hung ác, Ngọc Kỳ bước dài ra khỏi trấn bắc. Bên ngoài thị trấn có một cái cầu bắc qua sông Lạc Hà. Tuyết rơi rất lâu đã bắt đầu ngớt, trên cầu người đi lại rất ít, người nào cũng mặc áo da hoặc áo bông, khăn che kín bộ mặt, chẳng có ai nhìn rõ khuôn mặt của nhau, chỉ có Ngọc Kỳ là người duy nhất để đầu trần trụi trụi.

Có hai bóng người đang tựa vào lan can ở đầu cầu, toàn thân được phủ kín trong tấm áo da dê, mặt ngược nhìn những tảng băng đang trôi ở dưới sông Lạc Hà.

Ngọc Kỳ bước lên cầu, mắt nhìn hai bên sông, trong lòng nói thầm:

“Nơi đây đáng lẽ là nơi mà ta vui chơi lúc nhỏ, nhưng hôm nay ta mới có thể nhìn thấy bộ mặt thật của nó. Ai có ngờ ta lại có thể ở một nơi hoang vu đất lạ, cùng làm bạn với loài cầm thú, ngâm đắng nuốt cay hai mươi năm rồi!”

Chàng cảm khái muôn phần, xúc động không ngăn được tiếng thở dài.

Hai người đứng tựa vào lan can lúc này cùng xoay mình đi đến giữa cầu, sóng vai nhau mà đi. Cầu rộng khoảng ba trượng, hai chiếc xe song mã cũng có thể qua được, hai người này giống như không có chuyện gì cả, cứ đi ngang qua Ngọc Kỳ hơi chạm nhẹ vào ngực chàng.

Ngọc Kỳ ở thâm sơn, Song Tuyết Kỳ Nhu dùng phương pháp rèn luyện rất đặc biệt, mỗi phút mỗi giây hình như đều có sự lo lắng cho sinh mạng của mình, từ nhỏ đã nuôi dưỡng chàng có tính cảnh giác cực kỳ cao độ. Đột nhiên chàng cảm thấy hông dưới hơi có động, chàng quay mình lại.

Bóng dáng của hai người cao to kia vẫn ung dung đi thẳng về phía trước, họ đi hết sức an nhàn thanh thản.

Chàng vừa sờ vào dây đai, trong lòng hết sức kinh ngạc nơi cánh tay sờ vào tự nhiên có một cuộn giấy.

Chàng đang muốn ném cuộn giấy ấy đi, hai người ở phía trước đột nhiên quay đầu lại cười hơ hơ rồi lại quay mình đi tiếp. Cùng lúc đó Ngọc Kỳ nghe bên tai có tiếng nói vang lên rất rõ ràng:

- Giữ lấy, tiểu huynh đệ.

- Đứng lại!

Chàng quát to một tiếng.

Hai người không thèm để ý coi như không hay biết gì cả, ung dung bước đi lên con đường lớn.

Ngọc Kỳ bất giác nổi giận, tiện tay cho cuộn giấy vào trước ngực, chạy đuổi theo muốn hỏi cho ra lẽ.

Quái! Hai người đó sau lưng như có mọc thêm một con mắt, chàng đuổi theo nhanh thì họ đi nhanh, đuổi theo chậm thì họ đi chậm lại.

Chàng tức quá, rõ ràng họ có ý trêu chọc, hít một hơi dài chân khí chàng triển khai khinh công đuổi theo như tên bắn.

Hai người ở phía trước mặt cười ha hả, rồi cũng gia tăng cước bộ hướng sang An Lạc.

Khinh công của hai người đi trước nhanh như ngôi sao băng, dường như chân không hề chạm đất. Ngọc Kỳ đã dùng mười thành công lực mà họ vẫn giữ khoảng cách đến năm sáu trượng, trong lòng chàng hơi rung động, trong giang hồ những người cao minh hơn chàng quả thật quá nhiều. Nếu không ráng sức khổ luyện thì làm sao có thể dương danh lập công trên chốn giang hồ mà báo cừu tuyết hận?

Bóng hai người đi trước quẹo về hướng bên phải, xuyên vào khu nhà trước mặt rồi không thấy hành tung đâu cả.

Ngọc Kỳ đành phải bỏ dở việc tìm kiếm, chàng không thể xông vào từng nhà tìm kiếm được đành giận dữ quay gót đi về phía đường cái, lấy cuộn giấy ra xem thử lại lần nữa, đột nhiên há hốc mồm!

Cuộn giấy là loại tuyết đào thượng hạng, một làn hương thơm xông lên dịu dịu đến mát rượi, trên mặt là hàng chữ với bút pháp hết sức thanh tú đẹp đẽ:

“Bạn chí thân của túc hạ đã rơi vào tay bọn ác, nếu muốn cứu họ ra khỏi nguy hiểm, tối nay vào canh hai, tại Bạch Mã Tự bốn phía là vườn bách sẽ gặp nhau, lúc này vì quân tử tận lực, xin thứ lỗi vì không tiện nêu danh”.

- Hừ! Ta nào có bạn chí thân gì đâu, gặp quỷ chẳng?

Chàng tiện tay ném giấy tuyết đào ấy đi, vừa mới bước được hai bước đột nhiên quay đầu lại nói:

- Người này nhất định nhận sai người rồi. Tờ giấy đượm hương thơm, nét chữ lại thanh tú đẹp đẽ, dường như đây là từ bàn tay khuê các của một vị tiểu thư, ta không nên để tấm giấy này lọt vào tay kẻ xấu.

Chàng lại nhặt lên muốn xé nát, nhưng lại để vào trong lòng. Vừa đi vừa trầm tư suy nghĩ:

- Việc này hơi kỳ lạ đây, dù không biết chuyện gì xảy ra ta cũng đến đây quan sát thử một phen.

Chàng vừa đang suy nghĩ về khả năng sẽ gặp chuyện hiểm trở vừa đi về phía cầu. Đột nhiên trong bộ óc chàng hiện lên hai cặp mắt to đen, một là của Tây Vi, còn cặp mắt kia là của tiểu cô nương người ngồi trên lưng ngựa khoe khoang thần trí của mình. Chàng vỗ vỗ vào đầu mình mấy cái, cười một cách khổ sở, lầm rầm nói thầm trong bụng:

- Hừ! Tại sao ta lại có thể nghĩ đến đôi mắt của họ kia chứ?

Sau khi chàng đi không lâu, mười mấy tên đại hán mặt mày hung hãn ruổi ngựa chạy đến hang An Lạc đem theo gã đại hán bị chàng bế huyết.

Sau đó, ở phủ thành Nam Dương đâu đâu cũng xuất hiện ba bốn nhân vật, bọn họ đang sục sạo các khách điểm.

oOo

Hỏa Thiên nhai, đó là nơi xuất thân của vị hoàng đế Tống triều Triệu Khuông Dã, đây là con đường phồn hoa nhất. Gần phía nam là một nhà có tên "Nam Lạc lão điểm", đó là lữ xá danh tiếng nhất và lâu đời nhất.

Chủ quán là một gã trung niên bụng phệ, gọi là Cáp Nhị Gia Triệu Thâm, theo thứ tự gã xếp thứ hai, gặp ai lão cũng thường cười ha hả vì vậy mà người ta gọi Cáp Nhị Gia, tên thật của gã dần dần cũng rơi vào quên lãng.

Ngọc Kỳ đến Nam lạc lão điểm.

Ngọc Kỳ đã ngủ ở một căn phòng trong lão điểm, chàng đang ngồi luyện công. Bỗng cốc cốc cốc cửa phòng vang lên tiếng gõ, âm thanh có vẻ nhẹ nhàng.

Ngọc Kỳ đã luyện công xong, xỏ đôi giày vào chân, nói:

- Chưa nghe gọi thì đừng quấy rầy.

Ngoài cửa có tiếng đáp:

- Quan khách, nước trà đã đến rồi đây.

Ngọc Kỳ ngơ ngác, tự nhủ thầm: "Ai cần nước trà đâu". Nhưng chàng vẫn ra mở cửa.

Ngoài cửa là một gã hầu bàn tuổi trung niên, người ốm cao, đang bưng một cái mâm sơn son trên để một bình trà bằng sứ Thanh Hoa, hai chung trà tỏa ra mùi hương thanh khiết, trà rất ngon.

- Ai kêu người đem trà đến đây?

Ngọc Kỳ hỏi một cách không vui, đây không phải là chàng khó tính nhưng khi đang luyện khí hành công không được cho người khác quấy rầy. Vì vậy, khi chàng ở trọ ở đây tất đã dặn dò tên phục vụ không nghe gọi thì tuyệt không được tùy ý đến quấy nhiễu.

Tên hầu bàn, trên mặt hiện ra nét ngờ ngác nói:

- Ồ! Không phải là khách quan vừa mới dặn đem trà đến sao?

- Tuyệt đối không có chuyện này.

- Há! Có lẽ là kẻ hèn mọn này đã nhầm phòng rồi.

Tên phục vụ luôn miệng xin lỗi, kèm theo nụ cười rồi bưng khay trà thoái lui.

Dưới hành lang đối diện, có một tên thấp người mình mặc chiếc áo da, liếc nhìn về phía ấy, một cái rồi bước ra khỏi nội sảnh.

- Tiểu nhị, hãy chuẩn bị trà cho ta.

Chợt động tâm cơ, Ngọc Kỳ hướng về phía bóng dáng tên hầu bàn kêu lên.

- Vâng, thưa quan khách.

Tên hầu bàn quay lại đáp rồi đi ngay.

Không lâu, vẫn là tên cao ốm khi nãy đem trà đến, y vừa đặt bình trà và ly trà để trên bàn, vừa thuận mồm hỏi:

- Khẩu âm của quan khách giống như người của bốn phủ, có phải là từ Long Môn trấn đến không?

Ngọc Kỳ ngờ ngác, nhưng vẫn thành thực mà nói rằng:

- Suy nghĩ của người thật linh hoạt, đoán đúng rồi.

- Quá khen, quá khen, tiểu nhân đoán lời nói và quan sát sắc mặt đoán liều mà thôi, quan khách có gì cần dặn nữa không?

- Khi có việc sẽ gọi ngay.

Tên hầu bàn mỉm cười rồi tháo lui, thuận tay đóng cửa lại.

Trà tỏa ra một mùi thơm dịu dàng, chàng tiện tay nhấc lên, ngửi ngửi, đột nhiên chàng hừ lên một tiếng để ly trà xuống.

Sau khi chàng uống Vạn Đới Huyền Sâm thì đối với độc vật vô cùng mẫn cảm, dưới sự đào luyện của Song Tuyết Kỳ Nhu sự hiểu biết của chàng đối với chất độc cũng rất uyên bác, dù cho thuốc độc không sắc không mùi chàng vẫn phát giác ra ngay. Vạn Đới Huyền Sâm bản thân chính là vật thánh trong sự giải độc, vì hiểu điều đó chàng mới dám công nhiên cùng Độc Vô Thường quyết chiến.

Chàng đem trà đổ xuống dưới góc giường, rồi mới giả vờ ngã ra ở trên bàn, lấy tai thay mắt, yên lặng chờ đợi.

Một lát sau, từ phía ngoài cửa vang lên tiếng bước chân nặng nề. Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên.

Trong chốc lát, cửa phòng mở ra không một tiếng động, cái đầu của tên hầu bàn khi nãy thò vào trong phòng, nhìn xem tình trạng ở trong phòng rồi lớn tiếng kêu:

- Quan khách, quan khách...

Gã bước hẳn vào trong, nhìn kỹ trong ly không còn một giọt, giơ tay đẩy vào mình Ngọc Kỳ một cái, mới bước nhanh ra khỏi phòng.

Tiếng người và tiếng bước chân bắt đầu vang lên dưới hành lang, bốn năm gã đại hán xuất hiện ngoài cửa.

Có một vị đại hán đầu beo lướt vào trong phòng, nhìn Ngọc Kỳ một chốc, đôi tay chống nạnh nói với những người ở phía ngoài:

- Khả năng có lẽ là tên này, dù đúng hay không trước tiên phải bắt đem về hương đường, thà rằng giết sai một trăm mạng còn hơn bỏ sót, đem đi đi!

- Làm cái gì đó?

Ở phía ngoài phòng vang lên một tiếng hét, tiếng người đó sang sảng chứng tỏ là một cao thủ nội gia.

Những tên đại hán trong phòng và ở phía ngoài, tất cả đều ngơ ngác.

Tiếng nói vừa dứt, phía trái phòng xuất hiện một chàng thư sinh mặc áo lông cáo, mi thanh mục tú, đôi mắt cực kỳ sắc bén, hàm răng trắng môi đỏ như son, khuôn mặt tròn sáng, vóc người hơi cao. Ngay lúc đó phía ngoài phòng xuất hiện bóng dáng của Cáp Nhị Gia, lão dùng tay ngăn chàng thư sinh lại, nói:

- Ha ha, công tử gia, xin bắt tất phải để ý chuyện này, tốt nhất là đi ra ngoài bảo trọng lấy thân, đừng nhiều lời thị phi...

Thư sinh phất tay áo một cái, cắt ngang lời nói của của gã với giọng nói pha chút giận dữ:

- Im ngay! Chuyện thiên hạ thì người thiên hạ phải làm. Quý điểm cũng được coi là người buôn bán ngay thẳng, các người tại sao lại dám đi theo con đường hắc điểm? Viên quan cai quản phủ Hà Nam này đều là những tên vô dụng hay sao? Thật chẳng biết chút gì về luật pháp!

Gã đại hán ở trong phòng nhanh chân bước tới quát lớn:

- Gã một sách kia! Người sửa cái gì đó?

Đôi lông mày của vị thư sinh vừa nhướng lên một cái, bóp một âm thanh giòn giã vang lên, vị thư sinh dùng thủ pháp thật nhanh tát vào mặt gã đại hán một cái nên thân.

Có lẽ cái tát này không nhẹ chút nào, gã đại hán rên lên một tiếng, té nhào xuống khung cửa, miệng đầy máu tươi chảy ra, hất ở dưới khung cửa mà rên rĩ.

- Đem hắn về Hương đường, phải giết hắn! - Người trong bọn lên tiếng.

- Khoan đã! - Cáp Nhị Gia đưa tay ngăn bọn họ lại, nói với chàng thư sinh mặt đang trầm xuống:

- Tiểu huynh đệ, một chương của tiểu huynh đệ thật là ngoài ý muốn của tại hạ, quả là chân nhân không lộ tướng bao giờ, tại hạ nhầm rồi. Ha ha, ha ha, xin hỏi tôn tính đại danh của tiểu huynh đệ?

- Tiểu sinh họ Dương, tên Cao. - Thư sinh đáp với vẻ ngoan cường - Hiện ở Sơn Tây, Ngũ Đài Sơn, Dương Gia Bảo.

"Dương Gia Bảo!"

Cáp Nhị Gia và toàn bộ những tên đại hán mặt mày lập tức biến sắc, kinh hoàng thối lui.

- Nhị gia còn hỏi gì nữa không? - Giọng nói của Dương Cao lạnh như tiền.

- Công tử gia được người ta gọi là...? - Cáp Nhị Gia vội hỏi.

- Bạn bè giang hồ yêu thương nên gọi ta là Thần Kiếm Thư Sinh Dương đại công tử, nhưng Dương mỗi cảm thấy xấu hổ không dám nhận, có lẽ chỉ dám nhận thư sinh hai chữ thôi.

Cáp Nhị Gia thở ra một làn hơi lạnh ngắt, mặt xám như sắp chết. Mười năm nay, trong giang hồ xuất hiện một số thiếu niên nam nữ công lực cực cao, tên tuổi của họ rung động giang hồ, vị Thần Kiếm Thư Sinh này tự xưng là Ngũ Đài Sơn Dương Gia Bảo võ nghệ siêu quần. Thần Kiếm Thư Sinh ngang dọc giang hồ mười năm rồi, vừa chính vừa tà,

vừa nghĩa hiệp cũng có lúc ma quỷ đã vậy y lại còn hỷ nộ bất thường, dụng đến y chỉ tổ mang họa vào thân.

Cáp Nhị Gia vừa nghe nói y là Thần Kiềm Dương Cao giật nảy mình, vội vàng quát tháo bọn thuộc hạ lui ra, vòng tay chào nói:

- Tại hạ có mắt mà không biết núi Thái Sơn, công tử gia đã lạc điểm nửa ngày, bốn điểm có điều tùy tiện vô lễ, xin tha thứ cho tại hạ cái tội không cung kính này.

Thần Kiềm Thư Sinh cười nhạt một cái, gật đầu đáp lễ, nói:

- Đâu dám, đâu dám ; trên má của tại hạ chưa khắc chữ huỳnh hoang khoác lác, không dám nói tới tùy tiện vô lễ. Xin hỏi Cáp huynh câu chuyện trong phòng này, không biết có thể dám cho tại hạ biết không?

- Công tử gia hạ vấn thì há dám che giấu. Nguyên nhân trước đây mấy ngày có hai vị nam nữ ở Nam Quan đã đánh đệ tử ở trong bang, hôm qua chúng đã rời khỏi Long Môn. Lại nghe nói có một tên xưng là môn hạ của Ngọc Tiêu Khách, hắn đã đánh một đệ tử trên đường trở về bốn bang, hắn đã dùng thủ pháp điểm huyết đặc biệt kỳ lạ làm cho huynh đệ đó phải trở thành phế nhân. Cũng may là vị huynh đệ đó nhớ được gương mặt của y, vị khách trong phòng này lại có tướng mạo giống vị huynh đệ đó diễn tả, vì vậy cho nên...

Thần Kiềm Thư Sinh đột nhiên hừ lên một tiếng, nói xen vào:

- Cáp lão huynh có phải người của Vô Vi Bang?

- Tại... tại... tại hạ...

Dương Cao gần giọng:

- Không cần tại hạ tại hạ, đúng không?

- Đúng. Tại hạ còn là Thanh Tự đàn hạ...

Dương Cao cất giọng vẻ giễu cợt:

- Ô! Cáp lão huynh còn là anh hùng đệ nhất đàn.

- Công tử gia quá lời.

Dương Cao nghiêm giọng nói:

- Tại hạ có lời thỉnh cầu này quá cao, không biết Cáp huynh có thể đoái hoài tới không?

- Xin công tử gia cứ nói, Cáp mỗ với khả năng cho phép!

- Đâu có đâu có, Cáp huynh nhất định làm được.

- Tại hạ xin rửa tai nghe.

Thần Kiếm Dương Cao nhìn vào trong phòng một lát, rồi cười lạt nói:

- Vị huynh đệ trong phòng kia còn là hảo hữu của tại hạ, đã gây tội với quý bang, tại hạ xin bồi thường cho quý bang, xin gửi lời đến quý đàn chủ, sau này có ngày rảnh rồi Dương mỗ nhất định sẽ đến quý đàn bái tạ.

- Những chuyện nhỏ nhặt này há làm nhọc lòng công tử? - Cáp Nhị gia cười nói.

Thần Kiếm đi vào trong phòng nói:

- Dương mỗ thật lòng cảm kích, xin lấy cho thuốc giải.

Cáp Nhị Gia hô lớn:

- Người dâu? Lấy thuốc giải.

Một tên đại hán bước đến tay cầm ly nước trong, đổ bao thuốc tẩm vào trong khăn, đỡ Ngọc Kỳ dậy rồi lau mặt cho chàng.

Trong đám người đang bận rộn, Thần Kiếm Dương Cao như chẳng có chuyện gì, gơ tay vỗ vỗ vào liếp vách. Ở đó, nơi khe vách hình như có khe hở.

Hai tên đại hán đỡ Ngọc Kỳ dậy, dùng chiếc khăn lau đi lau lại trên mặt chàng, một làn hương thơm dịu dịu tỏa ra chàng cảm thấy hết sức sảng khoái.

Thần Kiếm Dương Cao ở một bên, đôi mắt dõi theo chiếc khăn mặt đang di chuyển trên mặt chàng, thần sắc trên khuôn mặt y dần ra, hết sức mãn nguyện.

Ngọc Kỳ âm thầm vận công hộ thân, nếu gã đại hán có một hành động dị biệt nào chàng sẽ động thủ để chế ngự hắn, nhưng hai tên đại hán tuyệt nhiên không hề có ý định đó.

Chàng cũng hơi thắc mắc là tại sao chúng lại dùng dầu để giải độc cho chàng, nhưng thắc mắc để đó chứ không dám hỏi.

Đối với người tự xưng là Thần Kiếm Thư Sinh trong lòng chàng âm thầm cảm kích bụng dạ chân thực nhiệt thành của y, chàng muốn làm thân với y.

Gã đại hán đã lau xong mặt, lui ra khỏi phòng, Cáp Nhị Gia nói:

- Công tử không biết có còn dặn dò thêm không? Tại hạ xin cáo lui, tối nay ở Tây Hoa sảnh, có trình trọng chuẩn bị rượu nhậu để chịu lỗi với hai vị, rất hân hạnh được đón tiếp.

- Đa tạ thịnh tình của đàn chủ, không dám quấy rầy, Dương mỗ vốn tính cô quạnh không thích đông người, xin được lượng thứ.

- Đại giá đã không muốn nơi tử lộ, tại hạ không dám mời thêm nữa, xin cáo lui.

Thần Kiếm Thư Sinh phát tay một cái, thần sắc vẫn lãnh nhiên. Cáp Nhị Gia khom lưng cúi chào rồi thoái lui, dẫn bọn đại hán đang hoảng hốt sợ hãi lui ra.

Ngọc Kỳ mở to hai mắt, chàng vẫn là người tính tình ngay thẳng bộc trực, không thích cố tình làm vẻ, đồng thời thần sắc lại không giả vờ như mới tỉnh giấc từ trong giấc mơ, chàng từ từ ngồi lại ngay ngắn, nhìn thấy Thần Kiếm Dương Cao đang cười nhìn chàng hết sức chăm chú, chàng cũng vừa cười đứng dậy:

- Tại hạ họ Dương, thảo tự Ngọc Kỳ, cùng huynh đài xưa nay không quen biết, không biết quang lâm nội thất này có gì chỉ giáo?

Thần Kiếm Thư Sinh cười lạt một cái, ngồi dựa vào chiếc ghế ở một bên, nói ;

- Đệ cùng huynh đài năm trăm trước cùng một nhà, đều họ Dương. Thật là may, đệ ở phía bên trái phòng, vừa rồi ngẫu nhiên đi ngang qua đây nhìn thấy phòng cửa mở chỉ một nửa, huynh đài dường như đang hôn mê ở trên ghế, tiết trời đang lạnh lẽo giá buốt thế này mà lại nằm dựa trên ghế rất dễ bị cảm lạnh cho nên tự ý bước vào, muốn mạo muội đánh thức huynh đài thì huynh đài cũng vừa vặn thức giấc, xin huynh đài tha thứ cái tội tự tiện này.

Ngọc Kỳ là người trung hậu, đối với người trung hậu cũng có cảm tình, chàng cho rằng Thần Kiếm Thư Sinh có một tấm lòng trung hậu, giúp Cáp Nhị Gia thoát được cái tội thuốc mê. Chàng nói:

- Dương huynh lộ khí anh hào, nếu như đôi mắt của đệ không hoa, Dương huynh nhất định là cao thủ nội gia xuất quần trong võ lâm.

- Huynh đài quả nhiên mục quang như ánh đuốc, nhưng tiếc là sự thật phải làm huynh đài thất vọng, đệ luyện công hơn mười năm nay rồi, hoàn toàn không phải là cao thủ gì, ngao du bốn bể kết giao với anh hùng hào kiệt, được bạn bè thương tưởng gọi đệ là Thần Kiếm Thư Sinh, đệ thực xấu hổ đến toát cả mồ hôi.

- Thịnh danh thủ hạ vô hư sĩ, huynh đài hà tất quá khiêm nhường.

Dương Cao hình như có điều đặc ý, cười nói:

- Lão đệ có tài ăn nói, ngu huynh cam bái hạ phong, năm nay ngu huynh ba mươi tám tuổi so với lão đệ chắc là lớn hơn, vậy gọi đệ một tiếng là lão đệ, không trách huynh chứ?

- Tiểu đệ nào dám leo cao.

Dương Cao nhìn chàng dò xét hỏi:

- Lão đệ được bao nhiêu xuân xanh rồi?
- Tiểu đệ vừa mới hai mươi hai tuổi, nhỏ hơn đại ca nhiều.
- Hai mươi hai tuổi, nhìn vẫn còn trẻ lắm!

Giọng nói của Dương Cao hơi vút lên dường như trong lòng rất khoan khoái.

Dương Cao nhìn chàng rồi đột ngột hỏi:

- Nghe khẩu âm của lão đệ hình như là người bản phủ, thế thì bây giờ ở đâu? Còn phụ mẫu thế nào, vẫn mạnh khỏe an khang chứ?

Ngọc Kỳ luôn chuẩn bị trả lời về thân thế của mình, khi bị chất vấn chàng liền nói ngay không một chút suy nghĩ:

- Mười lăm năm trước, gia phụ ở An Lạc Oa làm công cho người ta mà không nuôi nổi gia đình liền dời nhà về phía sau núi Bắc Thanh cày ruộng, tiểu đệ bỏ nhà ra đi từ dạo ấy, lưu lạc lang thang ở Khai Phong học được một số võ nghệ phòng thân. Bây giờ muốn trở về thăm nhà một lần thì không biết gia phụ đang ở đâu. Ôi! Mười lăm năm quả thật cũng quá dài!

- Lão đệ, đừng ỉu xiu như vậy, thế sự tang thương, chỉ còn duy nhất là gửi mạng cho trời. Xin hỏi đệ từ đây về sau đệ có dự tính gì không?

- Dự tính? Ha ha! Đúng như đại ca nói gửi mạng cho trời, từ nay về sau phiêu bạt giang hồ, có lẽ có thể gặp được gia phụ.

- Ô! Phiêu bạt giang hồ! Rốt cuộc không phải là biện pháp giải quyết, đệ nên tìm một người bạn thân thiết ở tạm một thời gian. Đệ tuổi tác không còn nhỏ nữa, yên bề gia thất đi là vừa. Dương gia là đại tộc ở phủ Hà Nam, gia nghiệp giàu có một phương, lão đệ sao không đến nương nhờ thân tộc ở Long Môn?

Chàng là người thông minh đỉnh ngộ, suy nghĩ về tư cách của Thần Kiếm Dương Cao, lần đầu tiên bắt đầu nghi ngờ. Dương gia ở Long Môn hai mươi năm nay biệt vô âm tín, ngôi nhà lạnh lẽo thê lương, đây là chuyện mà thiên hạ võ lâm ai cũng biết. Danh hiệu của Thần Kiếm Dương Cao, trong giọng điệu của Cáp Nhị Gia khi này đủ biết y là nhân vật tuyệt luân, nếu không sao lại dám nhiều sự đối với người trong Vô Vi bang? Còn về chuyện của Long Môn Dương gia y tại sao lại không biết? Lúc này tại sao lại nhắc đến, không biết là có ý gì?

Những điều đang nghĩ trong đầu, giống như một ánh chớp xẹt qua tự nhiên động tâm mà cảnh giác thẳm. Trong lúc suy nghĩ, thần sắc của chàng vẫn mảy may không thay đổi, công lao này là do Song Tuyết Kỳ Nhu tâm huyết hai mươi năm trời, dạy cho

chàng dù vui buồn cũng không được lộ ra ngoài, lập tức chàng trả lời như chẳng có biết gì về chuyện ấy:

- Long Môn Dương gia và An Lạc Oa Dương gia của đệ hai bên không hề có quan hệ họ hàng với nhau, giống như là với đại ca vậy, tuy cùng là họ Dương nhưng không thể nói là cùng tông phủ được, phi thân phi cố làm sao có thể ra bộ dạng đáng thương để mong người ta thương xót?

Dương Cao khẽ thở dài:

- Lẽ nào lại như thế, từ đây về sau đệ sẽ phiêu bạt giang hồ để sống chứ gì?

- Đúng là như vậy, mười lăm năm nay tiểu đệ có tích góp một chút nên cũng đủ để phiêu bạt giang hồ, có lẽ hai mươi năm sau đệ mới không làm như thế nữa, lúc đó biết đâu đệ sẽ xuống tóc quy y.

Thần Kiếm Dương Cao nói cắt ngang:

- Gia cư của ngu huynh ở Sơn Tây cũng có ít ruộng đất.

- Tiểu đệ cảm tạ thịnh ý của đại ca, mà tiểu đệ cũng không phải là người thích hợp với công việc ấy đâu.

Thần Kiếm Dương Cao trong lòng cũng hơi khâm phục sự phản ứng nhanh nhạy của Ngọc Kỳ, liền cười lạt mà nói:

- Lão đệ nghĩ sai rồi, ngu huynh nào có ý ấy, mà là muốn cùng kết bạn với lão đệ ngang dọc giang hồ, trọng nghĩa hành hiệp, giết bạo trừ tà, không biết ý kiến của hiền đệ như thế nào?

Ngọc Kỳ cười nói:

- Tiểu đệ cô thân một mình, như vậy thật là hợp ý của tiểu đệ, nếu đại ca không chê tiểu đệ là đồ thừa.

Thần Kiếm Dương Cao cười lớn cắt lời nói:

- Hiền đệ nói như vậy hà tất quá khiêm nhường. Hai ta hãy đi đến Nhi lâu hoa sảnh, ngày hôm nay là ngày hạnh ngộ, nâng ly chúc mừng nhau.

- Tốt! Nhưng phải để cho đệ làm chủ huynh làm khách mới được.

- Hừ! Để ý chi chuyện ấy.

Hai người cười rồi đi ra khỏi phòng.

Sau khi hai người đi được không lâu, có hai gã đại hán vào trong phòng, lục lọi cái túi của Ngọc Kỳ thật cẩn thận cố không để lại dấu vết.

Trong cái túi đó, có hơn một trăm miếng vàng lá, một hộp trân châu và một hộp ngọc bích cùng mã não, còn có hai ba trăm lượng bạc vụn, ngoài ra toàn là những quần áo coi chẳng giống ai, cũng không có binh đao ám khí.

Thật ra trên mình của Ngọc Kỳ đang đeo di vật của Tổ mẫu, đó là một sợi dây chuyền, chính giữa treo hạt ngọc như ý trên khắc bốn chữ “*Kiết tường như ý*”, phía sau có khắc một cái đầu sư tử. Đây là vật kỷ niệm của tổ mẫu và tổ phụ. Chàng đã đem vật gia truyền chi bảo này đeo ở dưới cổ, không phút nào rời.

Hai gã đại hán đem tất cả để lại chỗ cũ, nhìn nhau cười rồi đi thẳng ra khỏi phòng.

Trên nhi lâu hoa sảnh, hai người gọi rượu thịt ăn uống say sưa. Thần Kiếm Dương Cao nâng ly ép chàng uống rượu suốt.

Song Tuyệt Kỳ Nhu là người có tài ngâm thơ và uống rượu, nên người ta mới gọi lão là Song tuyệt, ở nơi thâm sơn gần hai mươi năm, lão uống những thứ rượu mạnh nhất của người Mông Cổ, Ngọc Kỳ theo đó tửu lượng cũng rất cao. Tuy chưa đến mức “ngàn ly chưa say” nhưng uống một trăm ly không say thì cũng chẳng có gì là khó khăn cả.

Hai người uống thứ rượu tên là Cao lương thiêu, cũng gọi là Thiêu Dao tử, lúc đầu Thần Kiếm gọi liền một lúc ba bình rượu. Ngọc Kỳ đáp lễ cũng gọi lại ba bình.

Hai người chén tác chén thù. Sau cùng Thần Kiếm Dương Cao cam bái hạ phong, phải đổi chén mà dùng ly uống.

Hai người vừa uống xong một bình thì Thần Kiếm Dương Cao kêu khổ thầm, y cảm thấy Ngọc Kỳ ở trước mắt dường như đã biến thành hai ba người, gian phòng dường như bắt đầu chao đảo, những thứ ở trong bụng cứ nhảy lên rồi lộn nhào.

Nhưng y vẫn còn nhìn được rõ, khuôn mặt của Ngọc Kỳ vẫn yên tĩnh tươi cười, tỏ vẻ rất thư thái.

Y vốn định cho Ngọc Kỳ uống say, mà ngược lại y nằm xuống trước tiên.

Trong Nam Lặc lão điểm đồ ăn thức uống đều rất ngon, vì vậy mà lữ điểm ở Quan Đông được khen hết lời. Bốn tòa hoa sảnh, một tòa có hai lầu, trong những ngày tháng mà du khách tới đông, thường xuyên không còn chỗ để ngồi, nhưng bây giờ là mùa đông rét đậm nên thực khách chỉ còn lèo tèo vài người.

Có hai người sát bên cửa sổ, mặt nhìn ra ngoài, họ vừa uống rượu vừa nói chuyện rất khẽ ra chiều đắc ý lắm.

Ở phía bên phải của tòa sảnh có hai người đang ngồi, dáng dấp không bình thường. Một người mái tóc bạc phơ, nhưng cái đầu giống như cái tổ quạ. Quái lạ! Lão lại bị mù. Mình mặc chiếc áo bông mấy năm không giặt, bụi bẩn đóng lên trông phát khiếp, hàm

rằng thì ngược lại rất ngay ngắn chưa rụng cái nào, nhưng đáng tiếc lại vừa vàng vừa đen trông thấy ghê, tay trái đang cầm cây gậy màu vàng dài năm thước, ẩn lên những vân mây, đúng là bằng ngọc rồi.

Bên phải của lão mù cũng là một tên tiểu quái vật lòi thối lếch thếch, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, một đầu tóc đen dợn sóng, mắt to mũi thẳng miệng vuông, răng trắng như ngọc, đáng tiếc là khuôn mặt quá bần, nhìn không rõ thần sắc của y. Giả sử nếu bộ mặt của y được tắm gội sạch sẽ nhất định sẽ là một chàng trai thanh tú. Trên mình mặc chiếc áo bông đã rách, trong tay cầm một chiếc gậy màu vàng nhỏ, đó là loại cây trúc vàng mọc ở Giang Nam, thân đặc và nặng, dùng nó để đánh chó thì không có gì bằng.

Món ăn của hai người vô cùng đơn giản, nhưng lại đầy đủ chất bổ, một đĩa thịt quay, một đĩa thịt bò, một con gà mập luộc chín, năm hũ rượu Phần Sơn Tây.

Hai tên quái vật dùng tay để ăn, tay dơ đến phát khiếp nhưng họ lại ăn hết sức say sưa.

Đột nhiên tên tiểu quái vật đó la nhỏ:

- Lão mù à, chúng ta đã ăn uống no say rồi, đến phủ Hà Nam tiểu hóa tử này tuyệt đối sẽ không đi nữa, lão đi đường của lão, ta đi đường của ta. Lão lừa ta quá lắm rồi, nếu hôm nay lão giải huyết đạo cho tiểu tử ta thì sau này gặp lại còn cười với nhau, nếu không sau này gặp mặt, tiểu hóa tử mà không đánh lão như con chó thì tiểu hóa tử sẽ không là họ Bành nữa.

Lão già mù hừ lên một tiếng, cầm cái đùi gà lên nhai nhồm nhoàm một lát rồi nói:

- Ta đã đến Khai Phong thì người ráng cùng ta thẳng đến Dương Quan, nếu người không còn muốn mang họ Bành nữa thì đổi luôn đi, theo họ Thôi của lão cũng được.

- Hừ! Lão đừng nằm mơ giấc mơ xuân thu của lão, tiểu hóa tử này nói không đi là không đi.

- Người không đi không được. - Lão mù lại nhai một miếng thịt mỡ cho vào miệng, uống hơn nửa bình vào bụng.

- Ta sẽ không đi với người ở đường xuống Hoàng Tuyền. - Tiểu hóa tử kiên quyết nói.

- Trong đôi mắt của lão mù này không có sự phân chia của Dương Quan và Hoàng Tuyền...

Tiểu hóa tử cắt ngang:

- Hừ! Nghĩ năm đó lão đã làm một chuyện xấu xa, ai ai cũng muốn chấm dứt mạng sống của lão. Phủ Khai Phong có làm cho lão đứt đầu thầy phối cung chẳng sai, quả ứng quả báo, tiểu hóa tử lại không muốn bị tai ương, không muốn cùng lão phối thầy, càng không muốn mình vô tội mà người ta ném xuống biển.

Lão mù đập tay xuống bàn, mắng rằng:

- Người mà còn rắc rối nữa, ta điểm huyết cam của người.

- Lão mù, lão nói có lý do không đó hở? Từ Giang Nam lão bảo nhất định sang Hà Nam sẽ thả tiểu tử. Thật là hay, lão lại nuốt lời, bắt tiểu tử phải đến phủ Khai Phong, lão có thấy xong chưa?

- Rồi phủ Khai Phong lão mới giải huyết cho người.

Lão mù ung dung nói, một miếng thịt bò to tướng lại được đứt vào miệng.

Ngọc Kỳ một mặt lưu tâm lời đối thoại của hai người, nghĩ không ra đầu mối. Thần Kiếm Dương Cao chưa say đến mức phải ngã xuống đất, y đột nhiên xuống giọng nói với Ngọc Kỳ:

- Huynh đệ biết lão mù ấy là ai không?

- Đại ca, tiểu đệ kiến thức nông cạn, không biết gì hết.

Đôi mắt của Thần Kiếm Dương Cao nhìn chăm chú như chết vào đôi mắt của chàng, dường như muốn bắt lấy sự thay đổi trong thần sắc của chàng, rồi từ từ nói:

- Lão là Thiên mang tẩu Thôi Trân, tên tuổi của lão rung động cả võ lâm.

- Thật không? Lão hành sự ra sao? - Chàng bình tĩnh hỏi.

- Hừ! Ai mà không biết lão là một tên hung ma hắc đạo không từ bất cứ việc xấu xa nào.

- Một người mù làm nên chuyện gì? Đại ca nói có hơi quá đáng chăng?

- Ha ha! Lão chỉ làm ra vẻ mù thôi, để lừa người đấy! Trước đây lão đã từng là một trong ba anh hùng của thế gian làm bá chủ hắc đạo, và là thủ hạ của Vô Tình kiếm Ất Thanh, không biết đã làm bao chuyện tàn nhẫn rồi. Nghe nói hai mươi năm trước độc kế tiêu diệt anh hùng bạch đạo ở Giang Tây, Hối Long lĩnh là do lão bày ra cả.

Trong lòng của Ngọc Kỳ rung động nhưng vẫn giữ được bình tĩnh. Năm đó quần hùng kịch chiến ở Hối Long lĩnh, số người tham gia của hai phái không biết là bao nhiêu. Sau khi chàng được Song Tuyệt Kỳ Nhu chỉ rằng, chỉ tìm một người tên Ất Thanh quyết đấu sinh tử một trận quang minh chính đại, còn đối với người khác nhất loạt không muốn hỏi tới. Tuy nhiên điều đó hơi trái với lời di ngôn của tổ phụ chàng. Vừa rồi nghe

Thần Kiềm Dương Cao nói, trong lòng chàng hơi nổi sóng nhưng vẫn ung dung nâng ly uống cạn một hơi, nói:

- Đối với biến cố vô lâm, tiểu đệ may mắn không biết chút gì và cũng không muốn nghe. Đại ca, ít thấy người nào mới gặp mặt lần đầu mà đã rất hợp ý nhau, tiểu đệ xin chúc đại ca một ly nữa, cạn!

Chàng nâng ly vững vàng uống cạn một hơi, rồi lại rót một ly trao cho Dương Cao.

Dương Cao kêu dài một hơi, dường như đó là hơi thất vọng, gã nâng ly lên đổ rượu vào trong yết hầu, nói lẩm bẩm một mình:

- Ta... ta đang lãng phí thời gian.

Thế là gã ngã phục trên bàn.

- Đại ca, đại ca có lẽ say rồi?

Ngọc Kỳ đẩy cái ghế ra, nâng y dậy. Dương Cao cũng chưa mất hết cảm giác, cũng may là chưa bị ới. Ngọc Kỳ bèn đỡ Dương Cao đi xuống lầu. Hai người ngồi sát bên cửa sổ lúc này cũng đang xuống lầu.

Ngọc Kỳ kêu tên phục vụ lại, đem Dương Cao về phòng, trong phòng ngoài thanh kiếm dài rực rỡ màu cổ để bên cạnh chiếc gối thì không còn gì nữa.

Chàng trở về căn phòng của mình, ngồi xuống suy nghĩ lại tất cả những chuyện xảy ra vào ban sáng, tuy chàng bị ngấm ba phần rượu nhưng lại làm cho chàng suy nghĩ càng thêm minh mẫn.

Từng chút một, chàng cảm thấy một số cử chỉ của Thần Kiềm Dương Cao rất khả nghi, chàng cười thầm một mình, dường như đã có quyết định cho mình. Chàng cảm thấy hơi say, muốn nghỉ trên giường để dưỡng tâm thần. Trời rét thế này mà trong phòng không có lò sưởi, chàng vẫn cởi áo ra để ngủ thì có một cuộn giấy từ trong người rơi ra.

- Ôi! Tại sao ta lại sơ ý đến như vậy? Để cho người ta nhét cuộn giấy vào trong người mà không biết, như vậy có nguy hiểm không?!

Chàng nhặt tờ giấy lên rồi mở ra. Vẫn là tờ giấy tuyết đào, cũng là hương thơm của cổ chi lan, cũng là một nét chữ ấy trên có viết:

"Quân tử đang hãm mình trong vòng nguy hiểm, phải hết sức đề phòng!"

"Lại là nàng". Trong lòng chàng kêu lên.

Nhìn giọng điệu trên trang giấy, dường như người này rất quan tâm đến chàng, quan tâm đến từng đường đi nước bước.

Chàng hơi lo sợ, trong lòng đoán thăm: "Người này dường như thường xuyên đi theo ta, tại sao ta lại chẳng mấy may biết gì cả. Nàng là ai? Nàng nói là trong vòng nguy hiểm là chỉ Vô Vi bang chăng?"

Nghĩ tới Vô Vi bang chàng lãnh nhiên cười. Đối với bang này chàng đã sinh ra bao nhiêu là ác cảm, chàng quyết định có cơ hội là tìm cho ra lẽ. Lòng suy nghĩ mênh mang chàng lên giường nằm nghỉ, ngoài cửa đột nhiên vang lên nhiều tiếng bước chân đi rất nhẹ. Sau đó ở phòng bên, giọng nói đầu tiên trong trẻo cất lên;

- Tại hạ phụng mệnh đàn chủ có lời nhắn truyền cho Dương đại hiệp. - Giọng nói này cất lên rất to.

Tiếng của Dương Cao nhừa nhựa rượu:

- Cút đi, các hạ không thấy ta đã say ư?

Giọng nói ấy vẫn lãnh lút từng tiếng một:

- Chuyện say hay không là của Dương đại hiệp, còn tin bắt buộc phải mang tới.

- Ô! Các hạ tự tìm rắc rối cho mình, Xin vô lễ, vô lễ.

Bốp một tiếng giòn giã vang lên, theo sau là tiếng người nặng nề ngã xuống, hiển nhiên là Thần Kiếm Thư Sinh đã thưởng cho hắn một cái tát tót lửa, làm cho hắn bị ngã vật ra.

Ngoài phòng có người kêu lên:

- Cái gã này không biết gì cả, chúng ta dứt khoát phải bắt hắn ta! Cả cái tên ở cạnh phòng hắn nữa.

Ngay lúc ấy, cửa hai bên phòng mở ra một lượt, Ngọc Kỳ và Thần Kiếm Dương Cao đang đứng ở trước cửa phòng mình, chấp tay sau lưng, lãnh nhiên nhìn chăm chú bọn người trước mặt.

Dưới hành lang ở ngoài gian phòng, tổng cộng có tám tên đại hán, to khỏe như hổ. Bọn chúng vừa nhìn thấy hai người xuất hiện một lượt, hình như hơi ngơ ngác, bất giác tự lui về phía sau hai bước, tự nắm lấy chuôi kiếm.

Thần Kiếm Thư Sinh vẫn còn say, mặt đỏ như gấc, y nói với giọng cười hơi chế giễu:

- Ai nói muốn bắt đại gia đi nào, đứng ra đây để ta xem thử hắn muốn gì ở ta.

Tám tên đại hán thấy y say gần như sắp té đến nơi, vì vậy lòng can đảm bắt đầu bốc lên, tên đứng đầu bung ngọn đao ra chùng năm tấc.

Hừ! Thần Kiếm Dương Cao giận dữ quát lên, chỉ thấy bóng y lướt qua trong chớp mắt, và rồi ái da một tiếng kêu kinh hoàng vang lên, tên đại hán đứng trước té lăn ra đất, đôi tay ôm lấy đầu kêu rên hết sức thảm thương.

Thần Kiếm vẫn đứng ở chỗ cũ, bàn tay phải của y xòe ra phía trước, giữa lòng bàn tay là hai cái lỗ tai thắm đầy máu.

- Còn ai dám bước thử ra không?

Trong mắt y lóe lên sự hung ác nham hiểm, lướt nhìn bảy tên đại hán đang hết sức kinh hoảng, miệng há hốc, hồn xiêu phách lạc.

Ngọc Kỳ thầm khen thân pháp của y thật nhanh, kỳ diệu vô cùng!

Bảy tên đại hán không rét mà run, nhìn ánh mắt của đối phương vừa độc ác, vừa giận dữ không khỏi rùng mình. Có một tên cố can đảm, nói:

- Phụng đàn chủ Kim Du hẹn các hạ tối nay vào đúng canh hai, gặp nhau ở dưới thành Kim Dung. Các hạ đừng ra tay với chúng tôi nữa, tại sao các hạ không đối đầu với một vị cao thủ công lực tương đương với các hạ? Vô Vi bang không dám khoe khoang nhưng những người có đủ tư cách tiếp đãi các hạ nhiều không đếm xuể. Nếu các hạ đồng ý thì tối nay có thể mời bằng hữu của các hạ đi luôn.

Thần Kiếm nhếch mép mỉa mai thâm độc:

- Các cao thủ của quý bang có lẽ cũng cao siêu như các hạ phải không?

- Tại hạ không phải đấu miệng với các hạ.

- Được, đúng canh hai bọn ta sẽ đến.

Dương Ngọc Kỳ mỉm cười nói:

- Dương đại ca, xin để tiểu đệ dặn dò y vài câu.

- Hiền đệ cứ nói.

Ngọc Kỳ nghiêm giọng nhìn bọn đại hán:

- Canh hai hơi sớm quá, theo thông lệ trong giang hồ những cuộc gặp gỡ bắt buộc phải sau canh ba để tránh kinh động thiên hạ.

Tên đại hán cười lạnh lùng trả lời:

- Thành Kim Dung hoang vắng thê lương như quỷ cốc, chúng ta hành sự từ trước đến giờ không hề quan tâm đến chuyện thế tục.

Ngọc Kỳ không thèm để ý đến gã vẫn một mực nói:

- Cuối canh ba, tại thành Kim Dung chúng ta sẽ gặp nhau.

Thần Kiếm cũng nói:

- Đúng, chúng ta hành sự không kể gì đến thế tục, chúng ta không tranh cãi nữa. Cút đi! Sau canh ba mới gặp nhau.

Y quay mình vào phòng, ném gã đại hán đang nằm sóng xoài dưới đất ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Bọn đại hán vội đỡ lấy cái hình người nửa chết nửa sống, nhìn Ngọc Kỳ hết sức giận dữ rồi nối đuôi nhau mà đi.

Chàng nhìn chúng đi mất biệt rồi mới quay người sang phòng bên kêu lên:

- Đại ca, tiểu đệ sẽ gặp đại ca ở thành Kim Dung.

Giọng nói của Thần Kiếm Dương Cao hàm hồ cất lên:

- Tại sao vậy? Chúng ta cùng đi há không tốt hơn sao?

- Tiểu đệ có việc còn phải làm, không thể cùng đi được, xin đại ca rộng lượng cho.

oOo

Phàm là những người đã biết điển cố thiên môn "Bạch Mã Đà Kinh" thì không thể không biết Bạch Mã tự, Hà Nam phủ.

Ở đây, dưới hàng vạn bia đá có khắc tên Trúc Pháp Lan Ca nhiếp Ma Đằng, có một con đường nhỏ thẳng tới bốn phía là một vườn bách rậm rạp, nơi đó có rất nhiều bia đá sứt mẻ của nhiều thời đại, cách đây rất lâu.

Đầu canh hai, mặt trăng đã lặn, trong vườn bách, cây cỏ âm u, lạnh thấu xương, từng mảng tuyết trắng xóa giăng đầy trên cây phủ đầy mặt đường. Một bóng hình lợt lạt màu xám bạc từ phía Tây phóng tới, thân pháp đặc biệt, đó chính là Ngọc Kỳ.

Ở phía Tây nơi có một tấm bia đá tròn trịa, có hai người mặc áo trắng đang đứng ở đấy, trên vai họ là trường kiếm. Hai người cũng không cao lớn chi lắm, không biết là nam hay nữ, tấm bia đá đã che khuất họ.

Ngọc Kỳ từ phía xa đã nhìn thấy bóng hai người đó bèn bước tới.

- Các hạ quả là tinh mắt. - Bóng người màu trắng phía bên trái nói, giọng rất trong trẻo.

- Khoan đã! - Ngọc Kỳ nén giọng thấp xuống nói: “Tại hạ có việc gấp không thể cùng đi được, người trước đây đưa thư có phải là ngài?”

- Cứ coi như vậy đi, - Người áo trắng đáp.

- Các hạ đã đưa sai người rồi, tại hạ không phải là bạn của ngài, càng không có bạn chí thân, nhất định hai người có sự nhầm lẫn, tại hạ vội vã đến đây để nói rõ. Xin cáo từ. - Chàng vòng tay cúi chào rồi đi ngay.

- Xin đợi một lát!

Người áo trắng ở phía tay phải lên tiếng, thanh âm càng trong trẻo hơn, nhất định là nữ.

Ngọc Kỳ vội dừng lại nói:

- Tiểu thư có gì muốn nói chẳng?

- Hai anh em họ Đàm không phải là bạn của các hạ sao?

Ngọc Kỳ lắc đầu:

- Không phải!

- Quái lạ! Thế sao các hạ lại cùng họ đấu với Độc Vô Thường?

Ngọc Kỳ chợt hiểu ra, việc chuyển thư này quả thực là ở Long Môn rồi, tiểu thư áo trắng là tiểu cô nương ngồi trên ngựa.

Chàng cười nói:

- Tại hạ nhất thời giận dữ mới ra tay cùng họ đấu với Độc Vô Thường, kỳ thật xưa nay không quen biết anh em họ Đàm, chỉ có vậy mà thôi.

Bạch y nữ hơi gật đầu nói:

- Trước mắt, họ đang gặp nguy hiểm, số mệnh của họ nguy cấp đến nơi, huynh đài đã từng vì anh em họ mà ra tay cũng coi như lòng hiệp nghĩa của các hạ, nay hai người bọn họ thân đang bị lao lung, nói về đạo nghĩa các hạ không thể không quan tâm sao?

Ngọc Kỳ hơi trầm ngâm một chút rồi nói một cách khó xử:

- Nhưng tại hạ đã có hẹn với người khác rồi, tình thế như vậy khó mà phân thân được. Cô nương đã từng cùng bằng hữu của mình đánh lui Độc Vô Thường thì việc cứu giúp anh em họ Đàm chẳng qua chỉ là việc dễ như trở bàn tay mà thôi, thì không nhất thiết cần có tại hạ ở một bên thêm vướng chân vướng tay.

- Nếu như theo lời các hạ nói, thì tại sao chúng ta còn phải tìm đến các hạ để cùng đi chi nữa phải không?

- Tại hạ không tin trên thế gian này có người tài cao hơn cô nương một bậc, nếu quả thật có, tại hạ cùng đi cũng là sự uống phí mà thôi.

- Bàn chuyện thế gian thì không thể chỉ dựa vào tài năng là có thể giải quyết được ngay, sự thật là ta hẹn các hạ cũng khó tin là các hạ giúp được bọn này.

Ngọc Kỳ hừ lên một cái, câu nói này không thể tránh khỏi làm tổn thương đến lòng tự tôn của chàng, đã biết không thể giúp được cho họ hà tất phải hẹn tới đây là gì.

Chàng cố đè nén cơn giận dữ trong lòng, bèn nói một cách lạnh lùng:

- Thật vậy, tại hạ chỉ xứng ở hàng cao thủ thứ ba thôi.

Bạch y nữ cười thầm, tên tiểu tử này có thể câu được đây, nàng liền vội vã ngắt lời chàng nói nhanh:

- Dương đại hiệp, xin đừng hiểu sai lời nói của ta, ta không phải nói là tài năng của các hạ không thể tương xứng với ta, mà là nơi đó quá nhiều nguy hiểm, lại bố trí đầy những trận đồ ma quỷ, có lẽ các hạ và bọn ta cũng là những kẻ bất tài.

Chàng vẫn cười lạnh nhạt đáp:

- Đúng vậy, tại hạ thức sự là kẻ bất tài.

Nàng kêu nhẹ một tiếng, khảng khái nói:

- Xem ra chúng ta chỉ còn cách mạo hiểm, đừng để Vô Vi bang giết chết hai anh em họ, chúng ta yêu quý họ mà không giúp đỡ được hay sao?

Ngọc Kỳ hơi chân chừ một lát rồi nói:

- Cô nương, có thể đợi đến ngày mai chúng ta đi tìm cách cứu họ được không?

- Làm sao được? Cứu người như cứu hỏa, không thể trì hoãn!

Ngọc Kỳ ấp úng:

- Nhưng... nhưng tại hạ không thể là người thất tín.

- Thế các hạ hẹn gặp ai?

- Tại hạ hẹn Thần Kiếm Dương Cao vào cuối canh ba...

Bạch y nữ lang lộ vẻ ngạc nhiên thốt:

- Sao? Các hạ đã cùng với gã đó giao hảo với nhau sao?

Ngọc Kỳ hừ lên một tiếng, cười lạnh lùng nói:

- Không những giao hảo với nhau mà tại hạ đã cùng Thần Kiếm Dương Cao kết thành rường cột, tối nay đến là theo cái hẹn của Vô Vi bang.

Nữ lang cũng hừ lên một tiếng lạnh lùng nói:

- Ta có thể nói cho các hạ biết, tên ấy không phải là người tốt, các hạ có tin hay không?

- Đương nhiên là không tin, Dương đại hiệp chẳng phải là người thường mà là người gan dạ nghĩa hiệp, tại sao cô nương có thể tùy tiện nói xấu người khác?

- Các hạ không tin thì cũng không còn cách nào khác, nói cũng uổng công thôi, nhưng xin các hạ cẩn thận cho.

- Đa tạ lời khuyên bảo chân tình của cô nương!

Giọng nói của chàng có vẻ mang chút gì không vui.

Bạch y nữ lang khẽ nói:

- Bây giờ là canh hai, còn thì giờ. Nơi hẹn gặp của các hạ là ở thành Kim Dung cũng là nơi anh em Đàm gia đang bị khốn, chỗ ấy cũng không xa, các hạ nên chẳng tới đó coi thử?

Ngọc Kỳ trầm ngâm giây lát, thực ra chàng muốn đến trước để xem thử kẻ hẹn gặp là ai. Tuy chàng với anh em họ Đàm chỉ là bè nước gặp gỡ, không phải là bạn chí thân, sự thật chàng đối với họ có rất nhiều cảm tình đương nhiên vô hình chung chàng cũng có quan tâm đến họ.

Chàng say nghĩ trong giây lát rồi nói:

- Tại hạ cùng đi đến đó, nhưng đến cuối canh ba thì tại hạ phải đi đến thành Kim Dung như lời hẹn.

Bạch y nữ lang hơi mỉm cười nói:

- Về điểm này Dương đại hiệp không cần lo lắng, từ nơi này đến cầu Mạnh Luật tiếp đến phía nam sông Hoàng Hà còn là cấm địa của Thanh Tự đàn Vô Vi bang, nếu chúng ta sớm gây nhiễu sự, người của Vô Vi bang không thể đến thành Kim Dung như hẹn ước.

- Tại hạ đã hẹn với Thần Kiếm Dương Cao thì bắt buộc phải đi, người của Vô Vi bang đến hay không thì là chuyện của họ.

- Ta đã quên là các hạ có hẹn với hấn. Chúng ta đi ngay thôi!

- Mời! - Ngọc Kỳ nói.

Đang đi, đột nhiên giọng nàng vang vang trở lại:

- Dương đại hiệp, các hạ không hỏi chúng ta là ai ư?

Ngọc Kỳ hơi ngơ ngác, nhưng lại cười đau khổ nói rằng:

- Tính danh chỉ là một thứ làm tin, hà tất phải quá coi trọng.

- Các hạ làm sao biết chúng ta là người tốt hay người xấu? Chưa chừng chúng ta đang mưu hại các hạ thì sao?

Ngọc Kỳ cười ha hả, trả lời:

- Nếu cô nương muốn mưu hại tại hạ thì dễ như trở bàn tay, cần chi phải nhọc lòng. Dương mỗ mới trải qua giang hồ, chưa từng gây oán với người khác, thì trên thế gian này chưa có người muốn mưu hại tại hạ. Huống chi cô nương đã từng ra tay cứu tại hạ trong một lần nguy khốn, tại hạ càng không có lý do để nghi hoặc, cô nương thấy vậy đúng không?

Nàng cười nói:

- Nói ra cũng là tình lý đúng, nhưng việc hỏi danh tánh là chuyện nhỏ mà các hạ cũng không muốn hay sao?

Ngọc Kỳ khom mình nói:

- Xin hỏi tôn tánh của hai vị cô nương là chi?

- Ta họ Triệu gọi... gọi là... Thanh. Còn đây là tiểu muội của ta gọi là Phi Hồng.

- Té ra là Triệu cô nương, ngưỡng mộ đã lâu nay mới gặp. - Chàng khách sáo nói.

- Xì, ngay cả tên các hạ cũng chưa nghe qua vậy thì ngưỡng mộ cái gì?

Triệu Thanh xì chàng một tiếng giống như vừa giận lại vừa cười, rồi quay mình đi tiếp.

Thân pháp của hai vị cô nương quả thật rất nhanh, giống như tia chớp, chàng vội vàng đuổi theo, nhưng cứ dần dần rút lại phía sau hoài. Ra tới đường lớn, hai nàng mới đi chậm lại, Ngọc Kỳ cả mình xuất mồ hôi nhưng chàng chẳng mệt nhọc gì cả.

Chạy theo sau lưng họ là bốn bóng người màu trắng từ trong rừng đi ra, có một người vừa đi vừa nói:

- Thiếu công tử, tề hạ đi đến thành Kim Dung đợi trước.

- Tại sao? - Thiếu công tử hỏi.

- Vạn nhất gã không trở lại tề hạ sẽ mạo xưng là gã theo đúng lời hẹn ước, người trong võ lâm coi lời hứa là nghìn vàng, chúng ta không thể để cho gã thất ước.

- Hừ! Cái tên tiểu tử Thần Kiếm gì đó thật không phải là đồ chơi tốt, nghe theo lời ta giết ngay hẩn đi. - Thiếu công tử hậm hực nói.

- Làm sao được? Chúng ta lại chưa nắm đằng chuôi của hắn thì không thể hạ thủ bừa bãi được, tạm đợi một thời gian nữa rồi hẵng nói.

oOo

Từ phía bắc của Bạch Mã tự mà đi lên núi, cả một vùng gần như toàn là những mồ mả bị bỏ hoang. Vào thời thịnh vượng của nhà Hán, nhà Đường thì nơi đây là vùng đất cấm, vì đây phần nhiều là lăng mộ của hoàng gia, những kẻ tiện dân không được đến gần vùng này, sau đời Tống thì nó mới bắt đầu được rộng mở.

Cả ba người hai nữ và một nam đi rất mau, leo đến sau lưng núi thì đứng lại. Ngọc Kỳ đứng ở phía trái, Thanh cô nương ở giữa, nàng chỉ những mồ mả ở phía sau cây cối nói:

- Nhìn xem kìa, đó là khu đất cấm của Vô Vi bang Thanh Tự đàn, ở trên núi nhìn xuống thì không có gì lạ cả, nhưng hình như ở nơi đó được bao phủ bởi một trận đồ.

Chàng phóng tầm mắt ra xa nhìn chăm chú xuống phía dưới một màu tuyết trắng xóa, chàng chỉ nhìn thấy một cái mồ và một gò cao cách xa đây chừng năm dặm, xa hơn nữa thì hoàn toàn mù mịt.

Thanh cô nương vẫn tiếp tục nhìn xuống dưới nói:

- Tối hôm qua tiểu muội theo sát huynh muội Đàm gia mò tới đây, nhưng chỉ trong nháy mắt là những người đó không thấy đâu cả, may là tiểu muội lui ra rất nhanh, chưa rơi vào trận bầy của chúng, chỉ nghe thấy xung quanh là tiếng ma quỷ rít lên cùng với tiếng hét của anh em Đàm gia, nhưng lại không thấy đến nửa bóng người, thật là rất kỳ lạ!

Ngọc Kỳ nhìn chăm chú rất lâu rồi khẽ nói:

- Đây là trận Diên Đảo Ngũ Hành nhưng chưa đạt đến sự huyền bí bên trong của nó.

- A! Các hạ dường như đã nắm được bí quyết thành công bên trong của trận đồ rồi! Nàng kêu lên một cách vui mừng.

- Không đâu! Tại hạ biết cũng chưa nhiều đâu, tại hạ trong lúc rảnh rỗi cũng tự mình bày những viên đá bắt chước là theo chơi nhưng vẫn chưa thử qua trận này.

- Tiểu muội rất tin tưởng vào các hạ. - Cô nương nói một cách quả quyết.

Ngọc Kỳ quay đầu lại thản nhiên nhìn vào ánh mắt của nàng, trong lòng hơi rung động nhưng lại cố nén nói:

- Luận về trận thế rất là giản đơn, chỉ có mối lo duy nhất là những người chỉ huy biến hóa của trận thế.

Triệu Thanh cô nương quay sang Phi Hồng nói:

- Hồng muội, muội ghi nhớ kỹ những lời của Dương đại hiệp dặn.

- Vâng, thưa sư tỷ.

Ngọc Kỳ hơi ngơ ngác, nghe khẩu khí của Phi Hồng dường như họ không phải là chị em với nhau.

Ngọc Kỳ nói:

- Chúng ta tạm thời đến quan sát kỹ, sau đó mới hành động sau.

Ba người đi như bay xuống núi, khoảng cách năm dặm chỉ trong khoảnh khắc là tới nơi. Khi đến gần bên một khu mộ to lớn quy mô, Ngọc Kỳ đột nhiên hoảng hốt cảm thấy ở dưới những cây bạch dương tuyết phủ trắng xóa ở bên khu mộ hình như có người mai phục. Không đợi chàng suy nghĩ, Phi Hồng ở phía ngoài hét lên, như tên bắn bay thẳng xuống phía dưới cây bạch dương, Ngọc Kỳ và Triệu Thanh cả hai vội dừng bước. Ở phía dưới cây bạch dương có hai bóng trắng đồng thời lộ ra. Phi Hồng như từ trên trời rơi xuống, bàn tay thon nhỏ đột ngột vươn ra, hai làn chỉ phong xé gió lao tới, trong nháy mắt hai gã áo trắng ngã nhào xuống dưới tay của Phi Hồng.

Một tay nàng nắm lấy một tên, bay vọt về, ném xuống dưới chân của Triệu Thanh.

- Bản lĩnh của Phi Hồng cô nương quả thật rất cao, Ngọc Kỳ rất khâm phục.

Triệu Thanh cô nương vươn mũi chân điểm nhẹ một cái, gã run cầm cập từ từ đứng dậy.

- Nói mau, tối hôm qua hai người kia bây giờ ở đâu?

Thanh cô nương quát nhẹ với giọng lạnh như băng.

Gã lúc này sợ quá mặt mày phát xanh, run run trả lời:

- Bọn họ đấu một ngày một đêm, không lâu sau do sức cùng lực kiệt mà bị bao vây phía đông khu mộ, có lẽ họ đã bị bắt rồi.

- Người hãy dẫn đường cho bọn ta đi đến đó. - Nàng trầm giọng quát.

- Không được, tiểu nhân từ đó đến giờ chưa được tiến vào trận, mỗi người đều có vị trí của mình, không những không biết nội tình trong trận, mà có biết cũng không dám tự ý bước vào, người chưa được chỉ thị mà đã vào trận tức khắc sẽ bị hình phạt.

- Thanh Tự đàn chủ của người ở đây phải không?

- Không, ai cũng không biết chỗ ở của đàn chủ trừ những nhân vật trọng yếu trong bang.

Triệu Thanh dùng ngón tay búng một cái, gã té xuống đất, Phi Hồng liền nắm lấy hai tên ném ra bức tường phía sau của khu mộ. Triệu Thanh nói:

- Gã nhất định không chịu nói ra nội tình trong Vô Vi bang cho chúng ta hay.

Ngọc Kỳ cười nói:

- Tên Vô Vi được lấy từ trong sách đạo mà ra, Vô Vi giả bất vô vi dã. Theo như tại hạ thấy, bang chủ của Vô Vi bang nhất định là một vũ sĩ Huyền môn.

- Tiểu muội cũng nghe phong thanh nhưng chưa có bằng chứng, thế lực của bang này rất lớn, tay chân tỏa khắp thiên hạ, sau này nếu như muốn yên ổn trên giang hồ hành đạo thì không nên kết oán với họ.

- Triệu cô nương chẳng lẽ cũng sợ sao? - Ngọc Kỳ lãnh nhiên hỏi.

- Tiểu muội, hừ, họ tới một người chết một người.

- Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, bọn chúng có thể ngầm mưu hại cô nương, hoặc dùng kế bày thế Sinh khắc kỳ môn để dụ cô nương vào, lại...

- Các hạ nói ta sợ trận thế của chúng sao? Ta không tin vào tà đạo.

Nàng như đang nổi giận, cất bước tiến về phía trước.

- Khoan đã!

Ngọc Kỳ vội vàng giơ hai tay ra ngăn lại.

- o O o -